

Τώρα ή πεθερά, χάρις εἰς τὴν βραδύτητα τῆς γαμηλίου ποιητής, εἰσέρχεται πρώτη εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔξερχεται μὲν μίαν κουλούρων καὶ ἐν δοχείον κρασί. Τὴν κουλούρα θέτει εἰς τὸ κεφάλι τῆς νύφης, η δποία εἰσέρχεται τοιουτοτρόπως θριαμβευτικῶς εἰς τὴν οἰκίαν, φροντίζουσα νὰ προβάλῃ πρώτον τὸ δεξιὸ καὶ ἔπειτα τὸ ἀριστερὸ πόδι εἰς τὸ κατώφλιον. Αἱ δὲ γυναικες φάλλουν:

«Σέβα, σέβα, κυρὰ νύφη,
Στοῦ κύριου γαμβροῦ τὸ σπίτι,
Καὶ αὐτοῦ φωλιὰ νὰ φκιάση,
Καὶ αὐτοῦ νὰ ξεφωλιάσῃ».

Μετὰ τὴν στέψιν, η δποία ἀκολουθεῖ ἀμέσως, οἱ «μπράτιμοι» παραλαμβάνουν μὲ τὰ βιολιὰ τὸ «συμπεθεριό» τῆς νύφης, ἔπειτα τὸ «συμπεθεριό» τοῦ γαμέροῦ καὶ τὰ δδηγοῦν εἰς ἔξοχικό μέρος, ὅπου γίνεται κhorός.

Τὴν ἐσπέραν παρατίθεται εἰς τὸν Νουνόν δεῖπνον, κατὰ τὸ δποίον σύτος τραγουδεῖ τὸ ἔξης ζεμα, προσέχων νὰ θέτη εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ σχετικὸν τοῦ πεθεροῦ ὅνομα:

«Ο Γιάννης κάμει τὴν χαρά,
Ο Γιάννης κάμει γάμον,
'Ακάλεσε συμπεθερούς,
Συμπεθερούς συντεκνούς,
'Ακάλεσε τὸ Σταυραετὸ
Νὰ πάῃ νὰ στεφανώσῃ.
Κι' δ Σταυραετὸς ἐντράπηκε
Νὰ πάῃ νὰ στεφανώσῃ.
Ψηλά, ψηλά ἐπέταξε
Ίσια μὲ τὰ οὐράνια,
Κάνει στεφάνια ἀπὸ φλωριὰ
Καὶ τὰ κεριὰ π' ἀσῆμι,
Καὶ τὸ στεφανοσκέπασμα
Όλο μαργαριτάρι!»

*En Θεσσαλονίκη, τῇ 21ῃ Μαΐου 1909

I. Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Μαγοὶ παμπάλαιοι μοῦ λὲν πῶς μὲ μαγείας τρόπονες
Εἰς ζῶα μεταμόρφωναν τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους.
Τὰ μάγια νᾶξερα κ' ἐγὼ τῆς ἐποχῆς ἔκεινης,
Θὰ πήγαινα καὶ θάλεγα κάθε Ρωμῆοῦ μακρόχειρος:
'Απὸ τὰ ζῶα τὰ γνωστὰ τί προτιμᾶς νὰ γίνησι:
"Ονος σωστός, ήμιονος, η χοῖρος, η σκαντσόχοιρος;

Γ. ΣΟΥΡΗΣ